

Vernedering en dienst

door: J.N. Darby

Filippi 2

De brief aan de Filippiërs stelt de Heer Jezus voor als voorwerp van onze gedachten. In Filippi 2 is de christen zo dicht tot God geleid, dat hij als het ware, van Hem uitgaat om in de wereld Zijn karakter te openbaren. Net zoals de Heer het had gedaan.

Het onderwerp van de brief is de christelijke ervaring. Het is mogelijk, dat de christen zo volledig leeft door de kracht van de Geest van God, dat van het begin tot het eind van deze hoofdstukken geen melding maken van zonde. Ook niet van het vlees, dat beschouwd wordt als slecht, dan om te zeggen dat de christen niet op het vlees vertrouwd. Paulus weet geen keuze te maken: sterven of leven. Hij zegt: “Als ik sterf, ben ik bij de Heer, dat is verreweg het beste, maar dan kan ik niet meer werken voor de heiligen. Als ik leef, kan ik voor hen werken in liefde.”¹ Hij voegt er aan toe: “Maar voor de Gemeente is het noodzakelijk dat ik blijf en ik neem in deze richting mijn beslissing.” Dit alles is kracht, de kracht van de Geest van God, die een mens leidt buiten de sfeer van de zonde.

Als u let op Filippi 2:15 en 16 leest, zult u daar vinden dat de vermaning van de apostel aan de gelovigen een correcte beschrijving is van wat werkelijk het leven van Christus is: “*onberispelijk en rein*”. Dat is Christus. “*Onbesproken kinderen van God.*” Precies wat Hij was, Hij de Zoon van God. Onbesproken temidden van een krom en verdraaid geslacht. Dat is weer Christus. “*Waaronder u schijnt als lichten in de wereld.*” Toen Hij op aarde was, was Hij het licht van de wereld. Hij vertoonde het Woord van het Leven. Hij was zelf dit Woord. Al deze bijzonderheden zijn openbaringen van de kracht van de Geest van God in ons en stellen het leven van Christus voor in de wereld.

Filippi 3 laat een tweede groot beginsel zien van het christelijke leven. Het ondersteunt de christen zodat hij alle dingen beschouwt als vuilnis, om Christus te winnen in de heerlijkheid. Zijn ogen zoeken de Heer. Hij zegt: “Hem moet ik bereiken”. Men kan antwoorden: “Er liggen hindernissen op de weg”. Wel, dan werp ik ze achter mij. “U zult al uw voordelen verliezen”. Dat komt er niet op aan, als ik Christus

maar win. “U zult sterven”. Dat is goed, want dan zal ik meer op Hem gelijken, dan wanneer ik niet sterf. Hoewel het zelfs mijn leven kan kosten, wil ik Hem bereiken, die ik vroeger in de heerlijkheid heb gezien. “*Om hoe dan ook te komen tot de opstanding uit de doden.*” Dat is het karakter van de opstanding van Christus. De opstanding van gelovigen heeft niets gemeen met die van zondaars. “*Christus als eersteling, daarna die van Christus zijn, bij zijn komst.*”² Hij is niet de eersteling van de zondaars, die geoordeeld moeten worden. De Schrift bevat geen woord over een gemeenschappelijke opstanding van heiligen en zondaars. Wat wilt u, dat de christen bereikt, als de slechtste mens in de wereld op dezelfde tijd en wijze opstaat als hij? “*Gelukkig en heilig is hij die aan de eerste opstanding deel heeft*” (Op. 20:6). Wat is de betekenis van deze zin, als allen tezamen opstaan? De opstanding van Christus is het zegel geweest van de goedkeuring van God op Hem en op Zijn werk. Zo zal het ook zijn met onze opstanding. En wat onze rechtvaardiging betreft, is de opstanding van Christus van groot belang, want ze is het zegel van God op de uitmuntendheid van Zijn persoon en op de volmaaktheid van Zijn werk voor ons. Zo is onze opstanding het zegel van onze aanneming. Omdat God Zijn welbehagen in ons vindt, zal Hij ons opwekken uit de doden, zoals Christus opgewekt is. Paulus vervolgt dus zijn loopbaan, totdat hij deze opstanding bereikt heeft. Paulus ziet in Filippi 3 Christus in heerlijkheid en acht al het andere vuilnis. Hij verlangt naar Christus en denkt niet aan zichzelf. Alles wat hij op zijn weg ontmoet, heeft geen waarde. Als hij moet sterven, maakt hem dat meer gelijk aan Christus.

In Filippi 2 wil Paulus niet een verheerlijkte Christus bereiken, zoals in hoofdstuk 3. Maar een Christus op aarde neergedaald, een volmaakt mens, die hij moet navolgen vanwege de genade, die Hij heeft ontplooid in een weg, die steeds lager afdaalde. “*die in de gestalte van God... ..Zichzelf ontledigd heeft... ..Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood.*” Waar kan ik de volmaakte openbaring van wat God is, vinden, van Zijn gerechtigheid en van Zijn liefde? In de dood! Een

¹ Egoïsme ontbreekt bij hem volledig en de kracht van Geest kan in hem werken.

² 1 Kor. 15:23

wonderlijke verborgenheid, de heilige God die op aarde afdaald en de gestalte van een slaaf aanneemt. De Levensvorst, die de dood ondergaat. Zolang we Hem niet in de dood zien, hebben wij niet ten volle de dingen geleerd, waarin engelen begerig zijn in te zien. Wat een onpeilbare verborgenheid! God, een mens geworden! De zachtmoedigste, de nederigste mens, die ooit op aarde gewandeld heeft! Op het ogenblik dat Paulus de kwestie van de nederigheid aansnijdt moet Paulus Christus invoeren. Het onderwerp van al zijn vermaningen is niets minder dan het hele christendom. God in Christus neerdalend, zich vernederend om het heil aan te brengen (Hfd. 2), daarna opvarend in de hemel als mens (Hfd. 3). Hier vermaant Paulus ze om nederig te wandelen in liefde (er was misschien een kleine twist onder hen geweest). De Filippiërs hadden van heel ver hulp aan Paulus gestuurd en hij wil geen verwijten maken, maar hij zegt: "Ik zie wel, hoeveel jullie mij liefhebben, ik zie ook hoeveel zorg jullie voor mij hebben en proberen mij te behagen. maakt dan mijn blijdschap volkomen door hetzelfde te bedenken, terwijl u dezelfde liefde hebt, eenstemmig bent, het ene bedenkt" (Hfd. 2:2). Dit verwijt was zo liefdevol, dat hun harten er niet aan zullen kunnen hebben weerstaan. In nederigheid achtte de een de ander uitnemender dan zichzelf. Dat lijkt onmogelijk en niet uitvoerbaar. Maar als ik mijzelf beschouw zoals God mij ziet, zie ik het kwaad, de zonde in mij. Las ik mijn broeder bekijk en als ik met Christus vervuld ben, zal ik alle waarde van Christus in hem zien. Dan zal ik hem met het hart van Christus zien en ik zal hem uitnemender kunnen achten dan mijzelf. Want ik zie het kwaad in mij en Christus in Hem. "...laat die gezindheid in u zijn" (vs. 5). Dat wil zeggen de geest, die Christus leidde om zich steeds verder te vernederen.

Op de eerste plaats, in de gestalte van God zijnde en in de heerlijkheid, neemt Hij de gestalte van een slaaf aan. Daarna vernedert Hij zich nog tot in de dood. Hij is het eerste grote voorbeeld van wie gezegd wordt: "*die zichzelf vernedert, zal worden verhoogd*" (Luk. 14:11). Dat is wat wij moeten doen. Hier vinden we het beginsel van de hele persoonlijk wandel van Christus en wij leren, niet alleen, wie Hij was, maar het welbehagen, dat Hij in ons heeft gesteld. Hij heeft ons opgeheven. De uitdrukking van zijn welbehagen was niet alleen in genade handelen tegenover mensen, maar Hij zelf wilde één van hen worden, om in de dood af te dalen! Wij dalen er in af door de zonde. Hij door genade. Wij door ongehoorzaamheid. Hij door gehoorzaamheid. Vanaf de eerste stap, die wij doen, houdt Hij zich met ons bezig, totdat Hij ons daar gebracht heeft waar Hijzelf is.

In het algemeen gesproken zou ik Christus niet kunnen beschouwen, in Zijn leven en wandel, voordat ik vrede gevonden heb. Als mijn vrede niet bevestigd is, zal ik eerst de Schrift nodig hebben, omdat de Schrift de gedachten van de Heilige Geest bevat, over de waarde van het werk van Christus. Ik zal willen leren, hoe een zondaar gerechtvaardigd kan worden voor God. Dat kan ik leren uit de Romeinenbrief en uit het onderwijs

van de andere brieven. Als ik begrepen heb, mijn relatie als kind van God en dat ik het voorwerp ben van dezelfde gunst, als Christus, zal ik kijken in de evangeliën naar Jezus om te weten welke Heiland ik in Hen heb. Dan zal ik wensen, Hem dicht, heel dicht bij mij te hebben, in mijn gezichtsveld. Ik bekijk het Johannes evangelie en ik zie er God op aarde gekomen, in genade voor zondaars, in de persoon van Zijn Zoon. Terwijl Paulus de mens in gerechtigheid opheft tot God in het licht, stelt Johannes God voor als neergedaald tot de mens om aan zijn behoeften te beantwoorden. Ik zie Hem daar zitten aan de put, waar Hij spreekt tot de Samaritaanse. Zij ontdekt, dat deze vermoeide mens, die tot haar spreekt, de Heer der heerlijkheid is. Zij meende, dat Hij een arme Jood was, die vermoeid en drinken wilde. O, zei Hij, in dien u wist hoe God zich heeft vernederd om afhankelijk te worden van u voor een weinig water, dan zou u Hem dadelijk vertrouwen! Deze arme moede man is de God des levens en de Heer der heerlijkheid. Hij kan niet alleen aan deze vrouw haar hele leven van schande en zonde vertellen, maar ook haar hart bereiden, beantwoorden aan haar behoeften en haar tot zich trekken. Vervuld met de wens ook andere mensen tot Hem te brengen, verliest ze dadelijk elk gevoel van bangheid en schaamte en gaat tot de mensen in de stad zeggen: "*Komt, ziet een mens die mij alles heeft gezegd wat ik heb gedaan. Is Deze niet de Christus?*" (Joh. 4:29).

In de evangeliën vind ik Hem, die, in plaats van de zondaar af te wijzen, de zonde afwijst en een armen melaatse reinigt, om hem bij zicht te houden. Zodar de kostbare Heiland tot een openbare dienst wordt geroepen, laten de evangeliën Hem bij de doop van bekering. Waarom gaat Hij daarheen? Omdat het geweten van de armen lieden, die daar heengaan, door God bewerkt is. Zij doen de eerste stap in de juiste richting en de Heer zegt: "Ik moet met hen gaan." Dat is de volmaaktheid van de liefde, die wij in Hem vinden. "Ik kan ze niet alleen laten gaan" Zegt Hij. "Ik moet met hen gaan." Het is niet nodig om er aan toe te voegen, dat Hij berouw niet nodig had. Maar Hij wilde zich met de eerste stap van dit arme overblijfsel op de goede weg verenigen. "Dat is uw plaats niet" zegt Johannes de Doper. "*Jezus antwoordde echter en zei tot hem: Laat Mij nu begaan; want zo past het ons alle gerechtigheid te vervullen*" (Mat. 3:15). Hij zegt niet: "Het past mij" maar "het past ons". Want Hij neemt deze houding in genade met ons in. Dan wordt de hemel voor Hem geopend, de Heilige Geest daalt op Hem neer en de Vader verkondigt dat Hij Zijn Zoon is. Een voorbeeld van de plaats, die ons verworven is in genade door de verlossing.

Vier maal zien we de hemel geopend:

- 1° Bij de doop door Johannes, waar de Heilige Geest op Jezus neerdaalt;
- 2° In Johannes 1:52 zien wij de hemel geopend en de engelen van God opstijgen en neerdalen op de Zoon des mensen. Dat wil zeggen dat deze hemelse wezens Zijn dienstknechten worden;

- 3^e In Openbaring 19:11 wordt de hemel geopend en de Heer komt er uit op een wit paard om het oordeel uit te oefenen;
- 4^e Voor deze beide tonelen, veroorlooft een geopende hemel Stefanus Jezus te zien, staand aan de rechterhand van God.

De hemel wordt dus voor Stefanus geopend, net zoals voor Christus. De heerlijkheid van de persoon van Christus echter, wordt altijd gehandhaafd. Als de hemel boven Stefanus geopend wordt, gebeurt dat zodat hij Jezus daar zal kunnen zien. Maar toen de hemel zich boven Christus opende, bij de doop van Johannes, had Hij niets in de hemel te beschouwen, de hemel beschouwde Hem. Nooit is de hemel geopend geweest om iets op de aarde te beschouwen, tot op het ogenblik, dat deze goddelijke en kostbare Heiland daar is verschenen. De volheid der Godheid was in Hem, maar Hij werd als mens verzegeld met de Heilige Geest. De Vader zegt: "In Hem heb ik al Mijn welbehagen gevonden." Het is voor een nederig mens dat de hemel geopend wordt en de Vader kan het stilzwijgen niet bewaren over Hem. Een mens is het welbehagen van God. De hemel wordt geopend, de Heilige Geest daalt op Hem neer en de stem van de Vader verkondigt, dat Hij Zijn Zoon is. Het is belangrijk hier voor de eerste keer de Drie-eenheid te zien, ten volle geopenbaard (Vader, Zoon en Heilige Geest).

Op de eerste plaats vinden we in deze doop de openbaring van de plaats van Christus, als openbarende de volledige aanneming van de mens. Zodra dit heeft plaats gehad, is het alsof Hij zegt: maar de arme lieden gaan door strijd en moeilijkheden. Ze hebben een tiran, die ze verdrukt. Ik ga hem bestrijden voor hen. Hij strijdt tegen deze tiran en behaalt natuurlijk de overwinning. De duivel zou Hem de weg, die Hij daarvoor moet bewandelen, willen laten verlaten. Hem verhinderen de plaats te bewaren die Hij heeft ingenomen. Hij zou Hem, onder het voorwendsel, dat Hij toch de Zoon is, willen laten verlaten de plaats van gehoorzaam dienstknecht. Maar het geschreven Woord is voldoende voor de Zoon van God om de duivel te overwinnen. Het heil hangt af van Zijn overwinning en deze overwinning hangt helemaal af van het Woord van God. Nooit, behalve op het kruis, was er een ernstiger ogenblik. Hij en zelfs de tegenstander achtten het Woord van God volmaakt voldoende. Door dit middel bindt Jezus de sterke en rooft zijn goederen. Hij kent de waarheid, omdat Hij zelf de waarheid is. Hij heeft dan ook genoeg aan het geschreven Woord. Er is geen list van de duivel, waarvoor het Woord van God niet voldoende is, om te overwinnen.

Voortaan hebben wij als mens, iemand, die voldoende macht bezit om de mens te verlossen van alle gevolgen van de zonde. Hij genas de zieken en bevrijdde allen, die onder de macht van Satan leden. Want God was met Hem en zijn macht handelde in genade. Wat was daarvan het gevolg? Zij hebben Hem niet gewild! Op aarde had Hij de macht alle gevolgen van de macht van Satan uit te bannen. Maar ondanks dat was het hart van de mensen nog in staat om haar Verlosser af te wijzen.

Als Hij het legioen duivelen uitwerpt en in de kudde zwijnen zendt vragen, de bewoners van het land, Hem hun landpalen te verlaten. De schijnbaar onschadelijke duivel, die hen regeerde, was erger dan het hele legioen duivelse geest, dat zich van de steilte naar beneden stortte.

Satan zegt: Als U, u met dit volk wilt bezighouden, zal het tot uw nadeel zijn. Ik heb de macht van de dood over het volk. Maar dat verhindert de Heer helemaal niet. Dan brengt hij de hele wereld tegen de Heer in opstand, want hij is er de overste van. De bang geworden discipelen verlaten Hem. Één van hen verraadt Hem. Een ander verloochent Hem en de anderen vluchten weg. Daarom zegt Hij: omdat hun haat zo groot is, moet Ik mijn leven geven. "*Opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor de dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren*" (Hebr.2:14,15).

De ontvangers vragen aan Petrus: "*Betaalt uw meester de didrachmen niet?*" Petrus komt bij Jezus. De Heer, omdat Hij God is, was hem voor en leest zijn hart. Hij vraagt aan hem: "*Wat denk je, Simon, van wie heffen de koningen van de aarde tol of belasting: van hun zonen of van de vreemden?*" Petrus antwoordt: "*Van de vreemden.*" Jezus zegt tot hem: "*Dan zijn de zonen vrij*" (Mat.17:25-26). Hij was de Zoon van de Grote Koning, dus vrijgesteld van belasting. Zo was het ook met Petrus, met wie de Heer zich verbindt. Maar tenslotte zegt Hij: "*Opdat wij hen echter geen aanstoot geven, ga naar zee, werp een vishaak uit...*" Dan laat Hij zien, dat Hij de soevereine God is en de Heer van de schepping, want Hij beschikt er over. "*...en neem de eerste vis die bovenkomt, en als je zijn bek opendoet, zul je een stater vinden; neem die en geef hem hun voor Mij en jou.*" En nog een keer verenigt Hij zich met Petrus. Is dat niet mooi?

Hoewel Hij zich als God openbaart in elke omstandigheid, is Hij tegelijkertijd de nederigste en zachtmoedigste mens, die ooit op aarde geleefd heeft. Maar in de dood is Hij alleen. Hij zoekt medelijden maar vindt het niet. In Gethsemane, in de angst van de strijd, vraagt Hij Zijn discipelen met Hem te waken. Zij kunnen het niet, zelfs geen uur. Een engel uit de hemel moet Hem versterken. Zal Hij ooit ophouden een dienstknecht te zijn? Nooit zal Hij deze dienst opgeven! Het egoïsme wil gediend worden, maar de liefde wil dienen. Dat vind ik precies in Christus.

Het verstand kan God nooit leren kennen. Wij kunnen Hen door onze behoeften. Ongelovigen zeggen, dat de mens niet meer kan bezitten, dan de kracht van zijn eigen geest. Als een oude afgeleefde vrouw steunt op de arm van een sterke man, die haar met zijn kracht ondersteunt, leert ze dat de kracht niet in haarzelf is. Zo leren we God kennen.

Geen mens kan God leren kennen door zijn verstand. Als dat mogelijk was, zou de mens geen mens meer zijn en God geen God. Het geweten kan alleen zeggen, hoe God ons ontmoet, door de behoefte, die Hij in ons

opwekt. Kijk naar Simon de Farizeeër en de zondares. Wat wist hij van Christus? Hij voelde geen behoefte Hem te leren kennen en dacht Hem eer aan te doen, als Hij Hem in zijn huis uitnodigde, hoewel het eenvoudig nieuwsgierigheid was. Hij nam zelfs de beleefdheid voor een gast niet in acht en Christus was niet ongevoelig voor zo'n veronachtzaming. Hij ziet het en beoordeelt het. Als er koelheid en onverschilligheid is voor Hem, weet Hij het en voelt het, dat raakt Zijn hart. De wezenlijke namen van God zijn Licht en Liefde. Kijk naar de zondares: het licht laat haar, haarzelf zien en de liefde laat haar Christus zien en op Hem vertrouwen. Christus kent haar hart en zij kent het hart van Christus. Terwijl Simon oordeelde, dat Jezus de gewone beleefdheden niet waard was, vond zij in Hem een volheid van genade, licht en liefde, die in al haar behoeften kon voorzien. Haar vele zonden (Jezus kende ze allemaal) zijn allemaal vergeven, omdat zij veel heeft liefgehad. Het hart van God en dat van mensen worden verenigd door de genade in een gemeenschappelijk geluk, waaraan de Farizeeër totaal vreemd was.

Hieruit trek ik een les, namelijk: dat de Heer Jezus Zijn volledige macht over mijn hart kan uitoefenen, voordat ik vergeving ken. De wezenlijke namen van God, Licht en Liefde, vind ik in Christus geopenbaard. Het Licht openbaart al het kwaad, dat in mij is en de Liefde doet het verdwijnen. Als het Licht verschijnt en openbaart, wat ik ben voor God, vind ik tegenover mij de Liefde, die alles voor mij heeft volbracht. Voor het Licht zonder de Liefde zou ik moeten vluchten en me verbergen. De Liefde zonder Licht zou niet met God overeenkomen. Ik heb beide in Christus. Het goddelijke licht ontdekt de zonde geheel en al en de goddelijke liefde leert mij, dat de zonde geheel weggenomen is.

Als het licht in het innerlijk doordringt, is het geweten oprecht. Luister maar wat de rover ³ op het kruis zegt: *“En wij toch terecht”*. Dat heeft het licht hem geopenbaard. *“Deze echter heeft niets onbehoorlijks gedaan.”* Hoe wist hij dat? Door het goddelijk onderwijs. Zouden wij niet allemaal zeggen: *“Hij heeft niets onbehoorlijks gedaan.”* De rover zegt: *“Heer”*. Het goddelijk onderwijs openbaart hem de Persoon van Christus. Alle discipelen zijn gevlucht; deze man alleen, belijdt daar op het kruis, de waardigheid van Christus. Op dat ogenblik is deze boosdoener de enige, die Zijn hart verheugt. Wat vraagt hij aan de Heer? Strafverlichting? Vraagt hij aan Hem, van wie hij de macht erkent en die naast hem hangt, terwijl hij de pijn en straf aan het kruis ondergaat, om zijn pijn te verlichten? Nee, hij vraagt aan de Heer om aan hem te denken, als Hij in Zijn koninkrijk zal gekomen zijn. Hij krijgt als antwoord: *“vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn.”* Hier vinden we dus een hart, dat ontdekt heeft, wie Jezus was.

³ Luk.23:40 evv.

Een farizeeër blijft een farizeeër en is maar een wit gekalkt graf. Maar een gebroken hart erkent God, die de macht heeft harten te genezen.

Is de Heer een dienstknecht in de heerlijkheid? Ja, zegt Hij, zeker, dat ben Ik. Hij zegt tegen Zijn discipelen: *“Ik ga heen tot de Vader. Ik kan niet meer uw metgezel op aarde zijn, maar ik wil jullie niet verlaten. Wat moet er dus gebeuren? Ik moet jullie geschikt maken om bij mij te zijn, zodat ik jullie een deel geef met mij. U bent rein, maar op jullie weg door deze wereld worden jullie onrein en dan past het niet, om met mij verenigd te worden in de heerlijkheid. Ik moet jullie voeten wassen.”* Dat doet Hij nu. Hij belast Zichzelf met deze dienst. Door Zijn werk op het kruis, houden wij niet op rein te zijn, wat onze plaats voor God betreft, maar wij wandelen door deze wereld, onze voeten worden vuil en Christus is onze dienstknecht om ze te wassen.

In Lukas 12 zien wij, dat Hij onze Dienstknecht wil blijven in de heerlijkheid. *“Ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, hen zal doen aanliggen en zal naderkomen om hen te dienen”* (vs. 37). Dat is de onuitsprekelijk kostbare dienst van de goddelijke liefde. Hij zal Zijn hoedanigheid als mens nooit afleggen. *“Laten uw lendenen omgord en uw lampen brandend zijn”* (vs. 35). Als Ik terugkom, moet Ik een wezenlijke belijdenis vinden van wat Ik ben. Wakend en met omgordde lendenen voor de dienst gedurende Mijn afwezigheid. Maar als Ik terug kom, dan zal het Mijn beurt zijn. U zult aanzitten en Ik zal u dienen.

Zal ik ooit de vernedering van Christus kunnen vergeten en dat Hij zich in Zijn volmaakte mensheid voor mij heeft overgegeven? Zal ik vergeten, dat Hij mij bij Zich in de hemel wil hebben? Waar Hij voor mij een mens zal blijven tot in alle eeuwigheid! Ik zal nooit Zijn vernedering vergeten op aarde. Wat mijn hart de kracht geeft om Hem te volgen is, Hem te zien in heerlijkheid. Maar wat de ziel voedt is het brood, dat uit de hemel is neergedaald.

Aan het eind van Filippi 2 vinden we alle tedere gevoelens die ontstaan door de afwezigheid van egoïsme en door de liefde tot anderen, omdat de ziel vervuld wordt met Christus wanneer ze zich met Hem voedt. Maar we hebben het derde hoofdstuk net zo goed nodig als het tweede. Put daarom uit het derde alle kracht, die u nodig hebt, maar bestudeer daarna Christus. Leef dicht bij Hem en u zult willen opgroeien naar Zijn gelijkenis. In al Zijn genade en zachtmoedigheid. Zijn volmaaktheid. Wat een gezegende plaats! Verlost door Hem, bestemd om in de heerlijkheid bij Hem te zijn en in afwachting daarvan hebben wij als opdracht Hem te openbaren op aarde.

Dat de Heer ons geeft zo met Hem vervuld te mogen zijn. Met Zijn liefde, met Zijn zachtmoedigheid en met Zijn vernedering, opdat wij dezelfde karaktertrekken mogen openbaren! De eerste zonde van de mens was, het vertrouwen te verliezen in God. Hij komt weer tot ons, die onze zonden droeg, en zegt tegen ons: *“Nu kun je Mij vertrouwen”*. God, die het vertrouwen van onze harten herwint een onbegrensd vertrouwen in een

onbegrensde liefde. Niet door vermaningen, die van de hemel komen, maar door Zijn tegenwoordigheid op aarde. Zelfs als u een arme vrouw bent, die onwaardig is om zelfs maar een van uw gelijken aan te kijken. Hij zegt: “Kom tot Mij, Ik wil u hebben. Heb vertrouwen in Mij. Of, wanneer u een boosdoener bent, hangend aan een kruis als straf voor uw zonden, zegt Hij: “U zult vandaag met Mij in het Paradijs zijn. Mijn bloed is voldoende om uw zonden uit te wissen. Mijn hart staat helemaal voor u open.”

Dat wij Hem toch beter mochten leren kennen. Hij die nadat Hij al Zijn eigen schapen naar buiten heeft gedreven, vóór hen uitgaat. Hij die in hun plaats de leeuw heeft ontmoet om hen er van te bevrijden. Hij die ons een voorbeeld heeft nagelaten, opdat wij verwerkelijken mogen, wat Hij op aarde was!

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1925-41](#)

Titel: [Abaissement et service](#)